

таѣхъ палатѣхъ. Често на хора-та на равнище-то въ пазаренъ день ся показваше мѣдро старческо лице, или нѣжна млада дѣвочка. Тогасъ всички главы ся покланяхъ и единъ другому шъпнеше:

— Вижь, това е Радомиръ Сурсувула! Или: вижь, това е Марія, Ясенева-та сгоденица.

Сурсувула бѣ господарь на палатѣхъ-тѣхъ и сѣдѣше въ пейжъ съ единственнѣхъ-тѣхъ си дъщерѣхъ и многобройны слугы и служкыны.

IX.

Ако быхъ зель да описвамъ домашнїа животъ на Радомира Сурсувула, трѣбало бы да съберѣхъ всички похвалны рѣчи изъ рѣчника на людскыя говоръ и да ги нарѣдѣхъ тѣмъ, щото да могъ да кажъ по-ясно на всичкый свѣтъ, какво домашнїй животъ на падижлыма въ немилость сановникъ бѣ достоенъ за всяко послѣдованїе. Негова-та палата свободно можеше да ся докара тѣмъ, както що е нѣкой си философъ искалъ, да бѣде всяка къща прозрачна, та кой кога-то ще, да може да види, що прави нейный домакынъ. Догнѣвяваше тя на зидове-ты, кои-то ся прѣчяхъ на очи-ты, та да не могътъ да видять вѣтрѣшность-тѣхъ на дома на тоя правый человекъ, а само това бѣ добро, че щото очи-ти не можяхъ да видять, а то уши-ти слушахъ, и Сурсувулова-та слава, като нѣкаква си добра монета, идеше и проносяше ся по цѣлѣхъ Българїи, та всѣкъдѣ побуждаше на дѣжда. Неговы-ты рѣчи като текстове отъ св. писанїе ся проносахъ, и „щото Радомиръ рѣче,“ то бѣ за народа прѣфинено злато.